„Zakousněte se do klasiky."
STEPHEN KING

PŘELOŽIL ONDŘEJ DUHA

KDYŽ DOMŮ PŘIJDE VLK

NIKDO NEBUDE UŠETŘEN...

NAT CASSIDY

KDYŽ DOMŮ PŘIJDE VLK

UPOZORNĚNÍ NA OBSAH

Nikdy nepochopím, proč se někteří lidé tak rozčilují kvůli upozorněním na obsah. Pokud jste stejný úchyl jako já, poskytnou vám tato upozornění jen malou ochutnávku toho, jaké druhy perverzní zábavy vás čekají. A pokud jste čtenář, který se raději vyhýbá určitým tématům, nebo si před čtením rád dodá trochu odvahy, no, být předem varován znamená být připraven, že?

Toto je konkrétně příběh o záludnosti strachu a o tom, jak je důležité naučit se s ním žít, takže vám s radostí poskytnu upozornění: tato kniha obsahuje barvité popisy vražd, krvavých scén, rozčtvrcení, strachu z injekcí, nemocí přenášených krví, pavouků a hmyzu, sebevražedných myšlenek, zneužívání, smutku, alkoholismu, smrti rodičů, smrti dětí, dětského traumatu, ohrožení dětí a spousty dalších věcí – případně zmínky o nich. Čerpá z několika pohádkových motivů; šťastný konec mezi nimi není.

No, a jestli patříte k lidem, které uráží samotná existence varování před obsahem, je mi to opravdu líto. Možná vám příště poskytnu malé upozornění, že se blíží, abyste se na ně mohli připravit.

Copyright © 2025 by Nathaniel Cassidy

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Ondřej Duha, 2026
Cover © Esther S. Kim, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8739-5 (pdf)

NAT CASSIDY

KDYŽ DOMŮ PŘIJDE VLK

přeložil Ondřej Duha

FOBOS

Pro Barryho

ČÁST PRVNÍ

VŠICHNI TÁTOVÉ JSOU PARCHANTI

„Mám strach, ach, takový strach!
Ten chladný černý děs mě dnes v noci svírá,
tak jako kdysi, když zhasli světlo
a opustili to malé dítě, co se chtělo modlit,
zmrzlé a bdělé při pomyšlení na smrt."

– Sara Teasdale
překlad Ondřej Duha

Nesmím se bát.

– Frank Herbert
překlad Jindřich Smékal, 1988

1.

Táta řve.

Vyje.

Ničí všechno v domě – nábytek, obrazy na zdech, co mu přijde pod ruku – zatímco hledá svého chlapce.

Ten se krčí ve spíži. Ukrytý. Prozatím.

Kravál, myslí si v hrůze a cuká sebou při zvucích zkázy. Tátu už viděl vzteklého mockrát… ale ne takhle. Tohle je mnohem horší než kdykoliv předtím.

„Jak?“ ptá se táta hlubokým, chraplavým hlasem. „Kde?“ Zní to, jako by se ta slova dral z jeho hrdla kousek po kousku. *„Kde… pak… jsi?“*

Chlapec – kterému je teprve pět let a je na svůj věk malý – se vtlačí hlouběji do spíže. Nejraději by zmizel úplně, ale ví, že to nedokáže. Ta věc, kterou si tiskne k hrudi, ho poutá ke světu. Ta věc, kvůli které táta zuří.

Kniha.

Chlapec se v poslední době vykradl ven oknem, kdykoliv si táta odpoledne zdříml. Věděl, že se to nesmí, že je to tam špatné a nebezpečné, ale nedokázal odolat. Volání vnějšího světa bylo příliš silné a táta si navzdory svým pravidlům a bezpečnostním opatřením dosud neuvědomil, že chlapec přišel na to, jak okno otevřít.

Táta odpoledne spí vždycky ve stejnou dobu a stejně dlouho, takže chlapec při svých procházkách nikdy nechodil daleko. Obvykle jen chvilku stál a rozhlížel se, než vklouzl zpátky dovnitř. Podíval se na ostatní domy. Na projíždějící auta. Na drobné kamínky, v nichž se něco třpytilo. Na stromy. Ještěrku. Toulavou kočku. Na všechno,

co předtím viděl nebo slyšel jen z druhé strany okna, obvykle za doprovodu tátova suchého, podrobného popisu toho, na co se dívali. „To abys nikdy nemusel tápat," říkával.

Prožívat to bylo ale mnohem hezčí. A *pochybovat* o tom mnohem víc vzrušující.

Před několika dny se odvážil projít se kousek podél bloku a tehdy objevil maličký domeček. Stál na předzahrádce jednoho ze sousedů: domeček na krátkém kůlu. Měl drobná prosklená dvířka a uvnitř… byl plný knížek. I kdyby chlapec uměl číst, možná by stejně nevěděl, co znamená nápis *Malá knihovna*, ale ty tyrkysové kudrlinky ozdobného písma mu připadaly hezké.

Sám žádné knihy nevlastnil, ale viděl jich spoustu. Táta četl rád, jenže jeho knihy byly nudné, nezajímavé. Nevýrazné barvy, žádné obrázky, odstavce drobných slov. Knihy jako *tyhle* nikdy neviděl.

Některé byly měkké a ohebné, s lesklými obrázky na obálkách. Jiné byly pevnější a jejich přebaly se daly stáhnout, čímž odhalovaly prázdné tvrdé desky, které byly chlapci povědomější.

Jedna kniha ho zaujala víc než ostatní.

Stará. Ohmataná. Vázaná, ale její broskvově zbarvené desky nebyly bezvýrazné; byla v nich vyražena lesklá zlatá písmena a obrázky. Chlapec nějak vycítil, že tu knihu někdo *miloval.*

A uvnitř byla plná obrázků. Krásných, pestrobarevných, do nejmenších detailů vyvedených *ilustrací*, z nichž některé zabíraly jednu, nebo dokonce dvě stránky. Kluk a holka, kteří našli dům postavený ze sladkostí. Dívka spící v posteli plné květin. Další s rybími ploutvemi místo nohou. Chlapec žádné z těch vyobrazení nechápal – nikdy neslyšel pohádku, nikdy neviděl obrázkovou knihu –, ale byl uchvácen.

Nevěděl, že kniha může vypadat i *takhle.*

Zdržel se venku příliš dlouho – cítil, že mu čas protéká mezi prsty, jako by byl hmatatelný –, a tak si pospíšil domů s tou knihou v ruce a vrátil se do svého pokoje dřív, než se otec probudil. Knihu, *svou* knihu, ukryl pod matraci a nahlížel do ní jen velmi zřídka a velmi krátce, kdykoliv si byl jistý, že ho táta nenachytá. Pokaždé si prohlédl jen jeden obrázek. Vychutnal si ho. Vštípil do paměti. Snažil

se představit si slova, jaká mohla tak fantastické obrázky provázet. Už ani necítil potřebu vykrást se oknem ven. Jeho oknem byla teď ta kniha.

Dokud jednoho dne nenalistoval špatný obrázek. Mohutného vlka plížícího se nekonečným lesem. Ten vlk měl olejovitě černou srst, dlouhý špičatý čenich s ohrnutými pysky, které odhalovaly hnijící dásně a veliké zuby, z nichž kapaly zpěněné sliny. Jeho drápy byly obrovské, dokonale ostré a zahnuté, jako stvořené k trhání měkkého masa malého kluka.

Ten obrázek chlapce vyděsil jako nikdy nic předtím. Nedokázal ho dostat z hlavy. Pořád se na něj musel dívat. Zdálo se, že se v něm zhmotňuje každý strach, který kdy měl, jako by na něho ten vlk celou dobu číhal ve stínech.

Pokaždé, když vzal knihu do ruky, nalistoval rovnou ten obrázek. Bezmyšlenkovitě. Zhypnotizován. Jako kořist.

Zíral na něj i toho rána, kdy ho táta načapal.

Když uviděl, co chlapec dělá, rozzuřil se. Začal řvát a dupat a dožadoval se odpovědí. Odhodil knihu stranou. Zatřásl s ním, což chlapce vyděsilo ještě víc.

A teď…

Ticho prořízlo další zavytí.

„KDE –? *PŘESTAŇ S TÍM!*“

Chlapec slyší, jak v útrobách domu duní těžké kroky a hledají ho.

Uteč, pomyslí si. *Hned.*

Ne, řekne si hned nato. *Zůstaň schovaný.*

Ale táta nakonec zkontroluje i kuchyň. A až to udělá…

Vzpomeň si na toho druhého kluka!

To jím pohne. Ten druhý kluk. Jeho jediný kamarád.

Ví, že musí zmizet. Aspoň na chvíli. Aby se táta mohl uklidnit.

Opatrně otevře dveře spíže. Táta je pryč, demoluje další místnosti ve snaze ho vypátrat, ale ta zkáza, kterou nechává za sebou… Kuchyňský stůl rozlomený na dva kusy. Stěny poničené a rozřezané. Díry v sádrokartonu. Všude cáry látek.

Při pohledu na to všechno chlapec na okamžik strne.

Vzduch je horký. Těžký. Páchne jako jídlo zapomenuté na sporáku. Jako tehdy, když táta spálil večeři a hrozně se rozzuřil a on se bál a –

Další kravál z vedlejší místnosti – *Bum! Prásk! Vauu!* Není čas.

Zamíří po špičkách k domovním dveřím stále s knihou přitisknutou k hrudi. Na podlaze je příliš mnoho věcí, o které by mohl zakopnout a způsobit hluk. Ze všech sil se snaží udržet rovnováhu a soustředit se, aby –

Křup!

Chlapec se ostře nadechne. Zarámovaná fotografie. Usmívající se tatínek s maminkou. Šlápl na tenké dřevo rámečku a to prasklo.

Kravál ve vedlejším pokoji utichne.

Táta naslouchá.

Domovní dveře jsou náhle na metry, kilometry daleko. Nedosažitelné. Je příliš pozdě. Skrčí se za převrácený kávový stolek. Snaží se zmenšit, jak nejvíc to jde, pevně zavírá oči. Možná, když on neuvidí tátu, táta neuvidí –

Kotník mu sevře ruka.

„NAŠEL JSEM TĚ."

Je vytažen ven a nahoru. Připomíná nehmotný vzduch.

Otevře oči a zjistí, že visí hlavou dolů a zírá do očí planoucích nesmyslným vztekem. Rty ohrnuté v úšklebku. Dech horký jako z trouby. Zpěněné sliny prosakující skrz zaťaté zuby.

Sotva tu tvář poznává.

Ne, ne, ne!

Opět pevně zavře oči. Vybaví si další obrázek ze své knihy. Hrdinu třímajícího něco dlouhého a ostrého tváří v tvář jakémusi šupinatému tvoru, který chrlí oheň. V tom zoufalém okamžiku si představí, že má podobnou zbraň, a vší silou udeří svojí knihou do chlupaté paže, která ho svírá. Ucítí pevný odpor kosti.

Táta vyjekne.

Chlapec dopadne na koberec tak tvrdě, až mu zaskřípou zuby. Nemarní čas, zvedne se a pádí ke dveřím, bez ohledu na to, jaký hluk dělá.

Nepřipustí si obavy, že by mohly být zamčené, klika příliš vysoko nebo jeho dlaně příliš zpocené. S knihou stále sevřenou v podpaží je trhnutím otevře a vyrazí do noci. Jeho bosé nohy pleskají na dlažbě a asfaltu.

Z domu k němu doléhá tátův řev, už ne bolestný, ale znovu vzteklý.

„HNED SE VRAŤ!“

Chlapec tátův rozkaz ignoruje. Běží a běží. Táta mu určitě bude za pár vteřin v patách, tak vyhledává zadní cestičky, utíká křovím a kanály, nevnímá ostrý štěrk a doufá, že mu jeho drobná postava pomůže zmizet.

„HNED SE VRAŤ!“

Tátův hlas, už slabší. Obrovský svět, který s každým jeho krokem víc a víc pohlcuje zvuk.

Ale v uších mu stále duní vzpomínka na kravál.

A z úst mu nikdy nezmizí pachuť strachu.

2.

„Proboha, Jess, čeho se tak bojíš?“

Jess vystrčí bok a nasadí přehnaně zamyšlený výraz.

„Hm. Chlamydií? Kapavky? Mokvajících vředů? Těch co páchnou jako sýr na metr daleko?“

Margie se ušklíbne. „No dobře…“

„Žloutenky typu A? Žloutenky typu B? Žloutenky typu *C a D*? A AIDS je pořád ve hře, ne? Nemůžu zapomenout na AIDS –“

„Sklapni!“ Margie ji uhodí jídelním lístkem. „Proboha!“

Je čtvrt na dvě v noci. Jess se neobtěžuje ztlumit hlas – jediní lidé, kteří právě teď jedí v Poppy’s Diner, se ani za mák nestarají o živý rozhovor dvoučlenné obsluhy bistra. Ani když je tématem konverzace rozkrok páchnoucí po zkaženém sýru.

Z místa u hlavního pultu, o který se opírají, vidí Jess a Margie na všech devět stolů a patnáct boxů v Poppy’s, kromě dvou na každém konci. Zákazníků je tam v tuhle noční hodinu jako obvykle velmi málo. V Poppy’s se každý z nich, ať už stálý, nebo příležitostný, vždy setká se stejným osazenstvem. S pocestnými. S jedním nebo dvěma řidiči kamionů. S nezletilými gotiky. S lidmi, kteří použijí bezedný kelímek kávy za tři a půl dolaru („To nejlepší, co North Hollywood nabízí!“) místo večeře.

Nedá se říct, že by Los Angeles vyloženě oplývalo non-stop občerstveními, a Jess často napadá, že fakt, že Poppy’s v noci nepřitahuje davy lidí, o něčem svědčí. Mohlo by to souviset s polohou. Poppy’s je zastrčené pod dálnicí 107 jako nějaký rudimentární orgán, který tělo zapomnělo vstřebat. Tohle a k tomu i celkem ucházející pobočka Denny’s otevřená pár kilometrů odsud.

Margie narovná hromádku jídelních lístků a odfoukne si z očí kadeř kudrnatých vlasů. „*Fakt* je hezký."

Ještě jednou si ji kriticky prohlédnou – fotku kluka, do kterého je Jess zakoukaná a kterou vyčarovala ze sociálních sítí.

„Jo," utrousí Jess. Pak zhasne displej a vrátí mobil pod pult, kde se dál nabíjí. „Škoda, že dělá improvizační divadlo."

„*Ty* přece taky děláš improv."

„Improv holky jsou fakt skvělý. Kluci, co to dělají, jsou… úplně pravej opak."

„No jo." Margie si povzdechne, ztěžka poklepe do jídelních lístků a do bílého hrnku si nalije ne zrovna dobrou místní kávu.

„Ne, vážně," pokračuje Jess. „Chceš vědět proč?"

„Vsadím se, že mi to povíš tak jako tak."

„Protože každý na komediální scéně má problémy s tátou. Klidně by to mohlo být pravidlo. A holky s tímhle problémem umějí pařit, ale kluci? Ti jsou jenom zlí." Zklamaně potřese hlavou. „Zatracený tátové, Margie. Všechno zkazí…"

První Jessiina improvizační skupina po jejím příchodu do L. A. se dokonce *jmenovala* Daddy Shoes Fotrotrauma (zkráceně Daddy Is Shoes, což byl kompromis původně navrhovaného All Dads Are Motherfuckers), protože to byla jediná věc, na níž se všichni členové shodli, že ji mají společnou. Než se o ten detail stihne podělit, vystrčí jeden z nezletilých gotiků v boxu číslo osm hlavu nad koženkové opěradlo a rozhlédne se po obsluze. Jess si k nim pospíší. Další káva, jaké překvapení. Černá jako kapsáče toho kluka a zřejmě i jeho duše.

Když se Jess vrátí, utírá Margie hadrem pult. V jednom bodě své historie bylo Poppy's považováno za bistro ve stylu padesátých let, nablýskané jako kosmická loď. Jeho chrom nebude už nikdy zářit jako dřív, ale Margie ho pořád leští, jako by měl ještě šanci.

„Každopádně," naváže Margie plynule na předchozí rozhovor, „pozvi toho kluka na rande. Nemusíš si s ním – fuj – vyměňovat tekutiny. Aspoň zatím."

„Já ti nevím." Jess se otočí, aby si nalila kávu. „Už je to tak dlouho, že možná ani nebudu mít na vybranou. Třeba se to prostě *stane*."

„*Tak* dlouho.“ Margie se uchechtne. „Jsi mladá. Pod slovem dlouho myslíš co, měsíc?“

Jess rychle v duchu počítá. „Tři a tři čtvrtě měsíce.“

„Pche. Přijď se ke mně vybrečet, až to bude šest let.“

„Šest? Margie!“

„Jo, jo.“

„Musíme ti zařídit nějaký vzrůšo, nejlíp ještě dneska v noci.“ Jess se začne rozhlížet po vhodném kandidátovi.

„Nejvíc by mě vzrušilo, kdyby za mě někdo měsíc platil účty. Jsem osmapadesátiletá svobodná matka, zlato. Chceš si povídat o pohlavních nemocech? Dítě je jediná pohlavní nemoc, u které se očekává, že ji pošleš na vysokou.“

„No, já na vysokou poslala svůj papilomavirus. No, technicky vzato tam přišel *se mnou*, ale i tak…“

Margie ji znovu pleskne jídelním lístkem a Jess se zašklebí. Jess ji ráda provokuje. Vlastně se jí na Margie líbí všechno. Z celého personálu Poppy's je jen Margie ochotná si s Jess povídat. Jess si někdy dokonce pohrává s představou, že by se objevila u Margie doma s vínem, případně trávou, aby poseděly a pokecaly *mimo práci*. Ví, kde Margie bydlí – před několika týdny měla Margie auto v servisu a Jess ji pár nocí po sobě vozila domů. Jess ale nikdy z těchto plánů nedotáhla do konce. Což se dá říct o spoustě věcí v jejím životě.

Ale jo, Margie je dobrý člověk.

A co víc, tenhle rozhovor jí dělá moc dobře. Tahle společnost. Tohle rozptýlení. Umožňuje jí zapomenout na šum, kterého má už pár dnů plnou hlavu.

Margie to nemůže vědět, ale existuje důvod, proč Jess právě teď myslí na otce. Ten její byl před týdnem a něco nalezen mrtvý a ona nemá páru, jaký by z toho měla mít pocit.

Zatracení tátové vždycky všechno zkazí.

• • •

Nezná všechny podrobnosti – což jí vyhovuje –, ale zdá se, že to byl patřičně ubohý konec jedné ubohé existence.

Než ho někdo našel v Pensylvánii, kde žil svým spartánským, osamělým životem, byl mrtvý už několik dní. Nikdo v tom neměl prsty; jeho tělo to prostě vzdalo po letech alkoholu a zanedbávání. Zemřel sám, což si bezvýhradně zasloužil.

Provedla se kontrola záznamů, aby se kontaktovali nejbližší příbuzní, kterými byla Jess a její matka. Ani jedna z nich neměla zájem tělo převzít, a proto ho nechaly v péči státu. Touhle dobou už nejspíš tvoří hezky udusaný obsah urny v nějakém hromadném hrobě pro chudé.

Prosté. Příhodné. Jaképak ciráty. Sbohem a šáteček, Tommy Bailey; skoro jsme tě neznali (což byla *tvoje* zkurvená volba).

A přesto se v okamžiku, kdy to Jess slyšela, změnilo něco zásadního. Je jako rozštěpená na dvě oddělené entity.

Je tu vnější Jess žijící svým životem a trousící žerty, nezasažená smrtí muže, který pro ni, když se to vezme kolem a kolem, od šesti let věku nebyl víc než pouhý dárce spermatu.

A pak je tu vnitřní Jess, která ho pořád vidí *všude*. Která se usilovně snaží všechno vecpat do *jeho* kontextu.

Jestlipak by tátovi taky chutnaly tyhle cereálie.

Jakou hudbu v poslední době poslouchal?

Oblékal si nejdřív ponožky a pak kalhoty nebo naopak?

Vzpomněl si na mě někdy?

Vnitřní Jess je tím totálně posedlá.

Sem tam o sobě dá vědět ještě cosi. Není to tak docela hlas, nikdy nemluví. *Pocit.* Bolest pronikající až do morku kostí, kterou si Jess pamatuje z okamžiku, kdy se dozvěděla, že táta odchází. Z jeho krátkého, skoro nesrozumitelného telefonátu předtím, než to konečně vzdal. Cosi, co pojmenovala Malá Jess. A ta jí dává zabrat.

Je to fakt k vzteku. Upřímně, jak se po pětadvaceti letech, kdy byl pryč, opovažuje být v jejím životě teď tak přítomný? Došlo to tak daleko, že se jí v poslední době ani nechce mluvit s mámou, což normálně dělá skoro každý den snad odjakživa. Jí a mámě nedělá

problém o Tommym *nemluvit* – dokonce na něj ani nemyslet. A teď má Jess pocit, jako by byl u toho hovoru s nimi.

Nechce nic víc, než aby bylo všechno zase normální. Aby měla zase tátu, který je pouhým pojmem, několika vybledlými vzpomínkami, něčím, o čem může bezpečně žertovat. Ne touhle dotěrnou hádankou. Ne čímsi, co jí uvízlo mezi zuby.

Někdo tu má pořádně zašmodrchaný vztah s otcem, podotkne vnitřní Jess.

Ta vnější Jess skryje škleb za hrnek té nejlepší kávy v North Hollywoodu a rozhlédne se po restauraci, jestli nenajde nějaké nové rozptýlení.

A najde ho za malou chvilku.

• • •

„Poslechni," dloubne Jess do Margie. „Myslím, že jsem našla někoho, kdo může ukončit tvoje plonkový období. Co tamhle Maynard – není tvůj typ?"

Obě se vykloní přes barový pult, aby lépe viděly na umolousaného čahouna, který se právě posadil v boxu patnáct. Ne, *posadil* je špatné slovo. Z toalety se vrátil kašlající a zpocený a na své místo se prakticky *zhroutil.*

Jess nemá tušení, jestli se ten chlap opravdu jmenuje Maynard. A když už je řeč o stálém osazenstvu Poppy's, každý štamgast, který vypadá, že ho od tuláckého života dělí jen krůček, dostane od personálu jméno Maynard. „Děláme to odjakživa," vysvětlila Margie, když tam Jess nastoupila. Na noční směně mívaly Maynardů spoustu.

Tenhle konkrétní Maynard vypadá strašně. Může mu být od pětatřiceti do devadesáti, na sobě má špatně padnoucí oblečení popelavé barvy zanedbanosti a smůly. Třese se zimou, je promočený a škrábe si tmavé skvrny, které se mu rozlézají po krku. Kůži má podivně červenou a zelenou zároveň: vánoční ozdoba zpodobňující žaludeční nevolnost. Rty mu zdobí tenká linka zaschlých slin.

Visí nad nimi nevyřčená otázka: Drogy… nebo nemoc?

Jess ztiší hlas. „Co si myslíš, že právě dělal na záchodě?“

„Nic dobrýho,“ zamumlá Margie v odpověď. „Neměl by někdo zjistit, jak to tam vypadá?“

Jess zasténá. „Anebo – co kdybychom neudělaly nic a hodily ten problém na Rhondu a Freddyho?“

Ale ne. Margie ani nemusí říkat, že jestli Maynard nechal na toaletách svinčík, potřebují to zjistit co nejdřív. Další směna nastoupí až za hodinu a něco. Rhonda by si navíc nenechala ujít příležitost nahlásit šéfovi, že se Jess a Margie nepodařilo dodržet už tak dost nízké hygienické standardy Poppy's. Kurevská Rhonda.

„Mám návrh,“ řekne Margie. „*Já* uklidím záchod –“

„Bůh ti žehnej –“

„– když *ty* požádáš Maynarda, aby odešel.“

Ocelový pohled. „Margie, dobře víš, že takové věci nesnáším.“

„Vyber si.“ Margie pokrčí rameny. „A co takhle? Jestli se *ty* postaráš o záchod, *já* pomůžu Maynardovi odejít a *já* zvládnu zbytek směny sama, abys mohla jít domů dřív.“

„Vážně?“

Margie přikývne. „Dneska je tady naprosto mrtvo. A moje záda a kolena ocení, když právě teď nebudu muset pucovat záchod.“

Jess se nad tím zamyslí. Pravda, má později odpoledne konkurz na roli v reklamě, kterou zoufale potřebuje získat, jestli chce, aby se splnil její sen o schopnosti platit zdravotní pojištění a nájem. Získat třeba jen půl hodiny spánku navíc by bylo požehnání.

Navíc nehledala snad právě nějaké rozptýlení? Jestli tady ještě chvíli bude stát a poslouchat to pravidelné skandování *tá-ta, tá-ta, tá-ta* vzadu v hlavě, možná se začne nudit natolik, že poví Margie, co se děje. Tím by si mohla vysloužit projevy soustrasti – které by způsobily, že by jí povolily už tak našponované nervy.

„Fuj. Jsi mrcha. Domluveno.“

3.

Jess pohlédne na polévkově šedé zvratky rozstříkané jako jemná patina po celé záchodové míse a pomyslí si: *Mohlo by být hůř.*

Jednou napsal nějaký chlap výkaly na zeď TADI SRAL ČÁRODEJ. Ty pravopisné chyby byly skoro stejně zneklidňující jako hmota, z níž vznikly. Skoro.

Nakonec z toho byl úklid pro dva lidi, kteří se kvůli tomu smradu museli střídat po šedesáti vteřinách.

Jindy někdo napsal kousek nad držák toaletního papíru něčím, co byl proboha snad jen červený fix: NIKDO NEBUDE UŠETŘEN, AŽ

Z té nedokončené myšlenky se doslova roztřásla od hlavy k patě. Nešla jí z hlavy ještě dva týdny poté, co se nápis podařilo odstranit. Až *co*? Proč ten pisatel nedokončil větu? Že by ho nasálo UFO nebo tak něco?

Ale vzhledem k tomu, jak zanedbaným dojmem Poppy's často působí, umýt toaletu často znamená jen přejet štětkou po vnitřní straně mísy poté, co všechna ta „skvělá" káva dopřeje jednomu z kamioňáků inspiraci ve stylu starého dobrého Jacksona Pollocka. Nebo otřít moč z prkénka, nádržky a podlahy, protože muži po vstupu do téhle místnosti zjevně získají dojem, že mohou pokropit, co je napadne.

Tenhle druh uměleckého díla ze žmolkovitých zvratků je zaplaťpánbůh rarita.

Zaplaťpánbůh. Jasně. Jako by tahle práce byla jinak procházka růžovým sadem.

Začne dýchat ústy, aby pach v té místnosti nespustil mimovolnou reakci, odloží kbelík a houbu a sáhne po mobilu, aby si k úklidu

pustila nějaký podcast nebo hudbu. Pak si vzpomene, že ho má stále na nabíječce pod pultem.

Zakleje.

Zváží možnost, že by se pro něj vrátila, ale představa, že vyjde ven a zase se vrátí, aby čelila tomuhle páchnoucímu výjevu, na ni byla prostě příliš. Navíc je nejspíš rozumné nevystavit telefon tomu zamořenému prostředí. Kdyby ho měla teď u sebe, byla by pak v pokušení namočit ho na celé hodiny do dezinfekce.

„S chutí do toho, půl je hotovo," zasténá a pak si začne falešně prozpěvovat: „Make our own kinda music…"

Zatímco pokračuje ve zpěvu, nasouká ruce do žlutých gumových rukavic sahajících do poloviny předloktí a pak spláchne to, čím se tomu chlapovi podařilo trefit do mísy. (Nejdřív zavře víko, což dělá při každém spláchnutí od chvíle, co se na internetu dočetla o šíření bakterií vzduchem.)

Zatímco čeká, až slabý tlak vody v Poppy's předvede své kouzlo, odnese kbelík k umyvadlu a začne ho plnit.

Ozve se vnitřní Jess.

Ráda bych věděla, jestli Tommy před smrtí hodně zvracel. Bál se? Věděl vůbec, co se děje? Myslel na svoji dceru?

Malá Jess se pohnula ve svém úkrytu.

Vnější Jess si brouká hlasitěji.

Jakmile je kbelík plný, obrátí se zpátky k sajrajtu rozstříknutému po celé toaletě a pustí se do práce.

• • •

Uprostřed čištění mísy řekne vnitřní Jess něco, čím vnější Jess šokuje.

„Ale proč mě nechtěl?"

Udeří ji to jako pěst do krku. Jednoduchá otázka. Vlastně skoro rétorická. Rozhodně to pro ni není nová myšlenka ani koncept. Přesto ji to zdrtí natolik, že se chvilku ani nedokáže nadechnout. V koutcích očí ji pálí slzy, které musí silou vůle zatlačit zpátky do lebky.

„Páni," řekne hlasem přidušeným emocemi. Oprávněně překvapená tím, jak zareagovalo celé její tělo. „Dobřeee. Radši… *do toho* se teď radši pouštět nebudeme."

Ale vnitřní Jess si umí vychutnat vítězství. Spustí lavinu navazujících otázek a nechá je řádit jako partu dětí, které se vkradou do cirkusového stanu. *Proč mě nechtěl? Proč u mě nezůstal? Proč mi nikdy ani nezavolal? Proč mu vůbec nevadilo, že mě úplně vyškrtl ze svého života? Co je na mně tak špatného, že mě nedokázal milovat ani můj vlastní otec? Musí to být moje vina, ne?*

„No jo," odpoví Jess s křehkou veselostí, „zeptat se ho na to nemůžeme, tak to radši necháme být!"

Slzy se intenzivně vracejí. Ústa jí zaplavuje smutek, jaký nikdy nezažila. Otře si oči nejčistší částí předloktí.

Proč bylo tak snadné mě opustit?

„Protože byl fotr na prd, kurva," procedí skrz zaťaté zuby. „Proto. *Proč se tím teď nervuju*? No fakt!"

Kdyby někdo poslouchal za dveřmi, asi by si pomyslel, že zní jako blázen, když na sebe vrčí v jinak tiché místnosti. Je jí to jedno. V hloubi duše chápe, že tahle jediná hloupá otázka je nejzáludnějším vyjádřením všeho, s čím se celý týden chaotického truchlení potýká.

Ale proč mě nechtěl?

Vysleduje tu myšlenku až k jejímu zdroji v naději, že se jí podaří zpětně ji vytrhnout i s kořeny.

Čistí toaletu a myslí při tom na Arnieho z improvizační skupiny. Na to, že by se možná smál, kdyby ji viděl takhle. Na to, že kdyby u sebe měla mobil, mohla by mu poslat svoje selfie s nápisem „Myslím na tebe," zatímco by objímala mísu ozdobenou Maynardem. To ji přivedlo k myšlenkám o Maynardech. O tom, že její otec byl nepochybně jedním z nich. Pak ji napadlo, jestli možná nevzala tuhle práci proto, že podvědomě toužila být ve společnosti lidí jako on. Obsluhovat lidi jako on. Uklízet po lidech jako on. A jestli snad –

„Ale já přece dobře vím, že tohle jsou jen kraviny," řekne. „*Vím*, proč mám tuhle práci."

Kdysi – konkrétně před půl rokem – pracovala Jess v mnohem lepších podnicích, dokud jí jistý vedoucí jisté luxusní restaurace ve Venice jedné noci po zavíračce nesáhl na ňadro. Když se to stalo, měla mimořádně mizernou náladu, tak celkem bez obalu odmítla jeho návrhy a dala výpověď. Brzy však zjistila, že je vyšachovaná ze všech luxusních, ale i méně luxusních restaurací, kam se hlásila, a nadávala si za svoji neobvykle zuřivou reakci.

Neměla žádné zkušenosti s kancelářskou prací ani prodejem, tak se ze směsice zoufalství a ironie rozhodla ucházet o práci v Poppy's v domnění, že bude zábavné pracovat v podniku, kam nikdy nechodila. A jak se často stává okolo třicítky, ironie rychle zkameněla ve zvyk. Důležité však je, že nezná nikoho, kdo by to bistro pravidelně navštěvoval, takže se nikdy nemusí bát toho, že by ji tam někdo viděl. Noční směny jí navíc umožňují dál se účastnit konkurzů, byť v současnosti vzácnějších než dřív. To všechno pro ni byly dokonale pádné argumenty, proč pracovat v tom mizerném bistru, a žádný z nich nijak nesouvisel s jejím hloupým, nepřítomným otcem.

„Vidíte?" vyštěkne na hlasy ve své hlavě. „Případ je uzavřenej. *Sklapněte.*" Znovu se skloní nad mísou a znovu si začne tichým, odhodlaným hlasem prozpěvovat tu zatracenou píseň „Make Your Own Kind of Music". Ještě nikdo nenapodobil Mama Cass tak vztekle.

Srdce jí však buší jako zvon. Malá Jess je také zcela vzhůru. Vzhůru a zraněná. *Proč mě táta nemiloval? Co je to se mnou? Proč jsem ho nedokázala přimět, aby mu na mně záleželo?*

Což je otázka, kterou by mohla položit i v souvislosti se svou hereckou kariérou.

Nějakou dobu se zdálo, že se slibně rozjíždí. Před pár lety hrála zásadní vedlejší roli v pilotu pro velkou streamovací službu, která jí dokonale seděla a vynesla jí všechny ty předstíraně srdečné komplimenty od závistivých kolegů. Ten pilot však neuspěl a konkurzů ubývalo, až ustaly úplně. Pandemie a stávky jí také nepomohly. Její velký průlom neměl pokračování.

Jenže se zdá, že ostatní lidé zase práci dostávají. Proč ne ona? Udělala snad něco špatně? Proč to najednou všechno přestalo? Žádala

svého agenta o vysvětlení, ale on jí řekl jen: „Takové věci se stávají, Jess. Musíme prostě pokračovat." Pak dodal: „Nerad to říkám, ale… škoda, že nejste Jennifer Lawrenceová ani Melissa McCarthyová. Možná zkuste dvacet kilo zhubnout nebo padesát přibrat, co vy na to?"

Spolkla to s úsměvem. Dokonale to chápala. Vždycky touží každého potěšit, vyhnout se konfliktu. Touží být vnímána jako kořist, především mocnými muži (incident se Šmátralem von Manažer byl výjimkou potvrzující pravidlo). Protože kdo by ji jinak chtěl? A proč?

„Ticho!" Dřepne si na bobek. Uhodí se do hlavy vnitřními stranami předloktí. „Zmlkni, zmlkni, zmlkni!" Jestli ta pitomá sebeanalýza neskončí, utopí se v míse jen pro trochu klidu a ticha. Zatracený žal. Zatraceně hloupý, nepředvídatelný, nelogický, zbytečný žal.

„Už nikdy nic nebudu dělat bez podcastu v uších, fakt ne."

Vnitřní Jess změní taktiku.

Myslím si, že všichni známe *důvod, proč tě nikdo nechce.*

„Paráda." Kdyby mohla, kdyby neměla na rukou rukavice pokryté zvratky, vší silou by si je přitiskla na spánky.

Je to tím, že jsi přesně jako on.

„Dobře. Jasně."

A on byl zbabělec. Všeho se bál.

„A já jsem stejná, co? Takže k tomuhle směřujeme?"

On měl chlast a izolaci. Ty máš vtipy a všechny své výmluvy. Jaké klišé. Obuj si Daddy Shoes a protancuj celou noc.

A není to snad pravda? Není naprostý zbabělec? Není to *pravý* důvod, proč je na těchhle toaletách? Copak neměla v plánu podniknout právní kroky proti tomu šmátravému vedoucímu restaurace? Najít a oslovit další ženy, které osahával, a pohnat ho k zodpovědnosti? Zahájit křižácké tažení? Požadovat spravedlnost? A co se týče těch jejích vtipů o pohlavních chorobách, netouží snad taky po nějakém milostném vztahu?

Vnitřní Jess si vybaví Margiina dřívější slova:

„Proboha, Jess, čeho se tak bojíš?"

A vnější Jess povolí nervy.

„DO HAJZLU S TÍM.“ Zuřivě se znovu pustí do čištění záchodové mísy, aby co nejdřív skončila s touhle zkurvenou prací *a* rozhovorem. „Nejsem *vůbec* jako on. Tohle jsou jenom příliš zjednodušené pseudopsychologické bláboly. Trávíš moc času na instagramu, mrcho. Jsem dobrý člověk, jenom teď procházím mizerným obdobím. A jsem smutná, že mi umřel ten mizera, můj táta, to je všechno. Nemusíme z toho kurva dělat nějaký drama, jasný? Jasný?“

Žádná odpověď. Ale vnější Jess je teď v ráži. Změní polohu, aby mohla vyčistit zbytek mísy, a skoro nevěnuje pozornost tomu, co dělá.

„Tuhle hovadinu nemám zapotřebí. Už tak to teď mám dost těžký. Nežádala jsem ho, aby umřel. Neodřízla jsem já jeho. Zasloužila jsem si tátu. A zasloužím si úspěch. A neměla bych dělat tuhle hnusnou práci! Uklízet zvratky po nějakým vágusovi za pár šupů? Život je moc krátkej. Je mi do prdele jednatřicet. Práce na místě jako tohle nikdy nebyla v plánu!“

Náhle prozře.

„Tak dám výpověď!“ oznámí toaletě. „Fajn? Prostě se na to *vykašlu.* Zítra sem přijdu naposledy. Zasloužím si něco lepšího. Dám výpověď a *hotovo.*“

To myslíš vážně? zeptá se vnitřní Jess. S nadějí. A pochybami.

„Jo, myslím,“ řekne vnější Jess. „A skoncuju s tou mizernou hereckou agenturou. Najdu si jinýho agenta, který ve mě bude fakt věřit. Jsem kurva talentovaná a úžasná a tohle období sucha skončí, protože ho ukončím sama.“

Předsevzetí přibývá rychleji, než je stačí pronášet nahlas.

Spolkne stud z toho, že pořád potřebuje práci pro přežití, a požádá své přátele o radu a kontakty.

Zruinuje toho slizkého vedoucího, který před ní varoval šéfy ostatních restaurací.

A u dnešního konkurzu zazáří. Pak možná zavolá Arniemu a zeptá se ho, jestli by s ní nechtěl na něčem spolupracovat. Na internetovém seriálu. Na tiktokovém kanálu. Na něčem produktivním. A pak se budou moct posunout k něčemu *reproduktivnímu.* Cha.

Fuj. Nesnáší děti. Ale kdo ví? Arnie má rty jako stvořené k líbání, neudržovaný plnovous a vážně hezký krk, na který si Jess zaslouží se pověsit. Život se může vmžiku změnit. Zvlášť když se do toho člověk opře. Když se nebojí.

Po tváři jí přelétne pochmurný, ale ryzí úsměv, když natáhne ruku, aby uklidila i za záchodovou mísou. Uklízí pečlivěji, než musí, ale kčertu s tím, je to naposledy, tak si dá záležet. Tohle malé zhroucení na záchodě jí pomohlo. Vyburcovalo ji. Tenhle okamžik před koncem příběhu, kdy si naše statečná hrdinka *konečně* uvědomí, co potřebuje, a může začít žít svůj zatracený ž-

Něco ji bodne do prstu, silně. Její úsměv zmizí v okamžiku, kdy zalapá po dechu.

Vyškubne ruku zpoza mísy a po zadku se sune pryč. Co to do prdele bylo?

Nejdřív ji napadne, že se řízla o nějakou ostrou hranu za záchodem. Ale ať už to bylo cokoliv, zdálo se to být příliš tenké a ohebné, než aby šlo o jeho součást.

Had? Zahledí se do temné mezery mezi stěnou a porcelánem a čeká, až se ze stínu vyplazí cosi zubatého a jedovatého.

Když se nic nestane, na okamžik se zamyslí, jestli se jí to jen nezdálo. Pak uvidí, jak z drobné dírky ve žluté gumě prosakuje kapka krve. Stáhne si rukavici. V kůži má ranku po vpichu, kterou zakryje další drobný rubín.

Pomalu sáhne za mísu druhou rukou v rukavici a nahmatá to, o co se píchla.

Ví, co najde, ještě dřív, než to sevře v prstech. Protože myslí na to, jak nemocně ten Maynard vypadal.

Vytáhne to na světlo.

Žádný had.

Injekční stříkačka.

Špinavá, zjevně použitá injekční stříkačka.

„Uf," řekne vnější Jess. „Kurva."

Super, odpoví vnitřní Jess. *Chtěla jsi přece zaměstnat mozek něčím novým, ne?*

4.

Svět se naplní hlukem. Každá molekula ve vzduchu skřípe a řve uvnitř její lebky. V tom randálu nemůže přemýšlet.

Okolo ní se vztyčí ochranné stěny a ztlumí ten hluk.

Jess sleduje samu sebe, jak se rychle a rozhodně pohybuje – už není vnitřní ani vnější Jess, ale nějaký zvláštní robotický hybrid. Akční Jess. Rozhodná Jess. V žádném případě Panikařící Jess.

Utrhne kus houby, zabodne do ní jehlu, pak zabalí stříkačku do tlusté vrstvy toaletního papíru a hodí ji do odpadkového koše. Takhle se o ni snad už nikdo nepíchne.

Ano. Dobře. Nezastavuj se.

Stáhne si rukavici. Obě letí do koše. Umyje si ruce. Umyje si je ještě jednou. Zatlačí na prst, aby ranka krvácela. Znovu si umyje ruce. A opět. Jakmile se zdá, že vykrvácela, osuší si ruce a omotá prst toaletním papírem. Celou tu dobu se vyhýbá očnímu kontaktu se zrcadlem.

Ignoruje škrábání na stěny.

(Kurva.)

A dál: Odejít z toalety. Popadnout kabát a kabelku. Rozloučit se s Margie. Ta se jí na něco zeptá jazykem, kterým už Jess nemluví. No a?

Maynard je taky pryč. To je jedno.

(Kurva. Kurva.)

Jess už sedí v autě. Provoz je řídký, což je dobře, protože škrábání na stěny nabývá na hlasitosti.

Nemocnice.

Musí se dostat do nemocnice.

Když se rozjede, automaticky zamíří k domovu – to je v pořádku, jeden špitál je kousek od jejího bytu ve čtvrti Van Nuys. Nezná přesnou adresu, ale i to je v pořádku. Všechno je v pořádku. Prostě si ji vyhledá a –

„Nechala jsem mobil v bistru," řekne monotónním hlasem. „Do prdele." Úplně ho vidí, jak se stále nabíjí pod pultem.

Všechno v pořádku. Otočí se, vyzvedne si telefon v Poppy's a pojede do nemocnice. Nebo ne, bude se řídit značkami, nepotřebuje ani adre-

„Co to dělám?"

Sjede z dálnice. Nemíří do nemocnice ani do Poppy's. Má namířeno domů.

Do malty se zarývají prsty, vytahují celé cihly.

(Kurva.)

(Kurva!)

„Musím jenom…"

Zajede na parkoviště svého bytového komplexu.

(KURVA.)

„Musím jenom…"

Potýká se s klíči, aby otevřela dveře bytu.

(Co KURVA…)

Teď už se cihly sypou všude kolem ní.

Konečně se dostane dovnitř a bezvládně se opře o dveře. Potřebuje křičet, dostat to ze sebe –

(CO KURVA…?)

– ale nemůže. Aspoň ne nahlas. Bylo by skvělé to udělat – dokonce nezbytné, jako vyzvracet jed –, ale její spolubydlící Kelsey pracuje přes den a právě teď spí, tak se spokojí s tím, že ta slova tiše vydechne.

CO KURVA, KURVA, KURVA MÁM TEĎ DĚLAT?

• • •

Udělá to několikrát, sípá tiché kletby a začíná se cítit lépe. No, lépe ne. Při smyslech.

Ta valící se, skřípající kakofonie je pryč. Svět zní zas normálně. Ochranné bariéry už nejsou potřeba.

Odpotácí se ode dveří. V bytě je tma, tak rozsvítí vratkou stojací lampu. Zraněný prst trčí ven na způsob malíčku ruky držící šálek čaje.

Stále je trochu dezorientovaná. Skoro zmatená z toho, že je doma.

Události poslední zhruba půlhodiny se jí vracejí jako vzpomínky na film zhlédnutý během nočního letu.

Nereaguje takhle poprvé.

Když ji osahával ten vedoucí restaurace, plivla mu do obličeje oprávněnou dávku slin a odkráčela… Ale to, co udělala, si *opravdu* uvědomila asi o čtyřicet minut později, když dorazila domů.

Jindy, když jí bylo devět, našla při projížďce na kole jejich čtvrtí v Tempe toulavou kočku. Zvedla ji, aby se s ní trochu pomazlila, a kočka jí zasekla drápy do strany krku. Poté, co kočka utekla, si Jess nevzrušeně ohmatala krk, jestli nekrvácí, nasedla na kolo a klidně odjela domů. Teprve když vešla do kuchyně a uviděla matku u dřezu, přepnula se do módu nervového zhroucení.

Učitel herectví na vysoké jednou poukázal na to, že mechanismus „bojuj nebo uteč" je mýtus; možných reakcí na trauma je mnohem víc. „Já jsem typ ‚uteč nebo ztuhni a dělej psí oči'," utrousila tehdy Jess. Všichni se jejímu pohotovému vtipu zasmáli.

Roztřese se.

„Šok," řekne. „Jenom malý šok. Nic víc. Šok-šššok-ok-ok. Hola-hola-šokakola."

Popadne mexickou přikrývku od Kelsey a přehodí si ji přes ramena. Pomůže to.

Taková hloupost, dorazit takhle domů…, ale taky pocit bezpečí. Klid. Ticho.

„Ale musím se dostat do nemocnice. Co nejdřív."

Pak si vzpomene na mobil. „Tak jo. Nejdřív zpátky do bistra pro telefon, pak do nemocnice."

Správně.

A co pak?

To Jess neví. Momentálně nemá pojištění; vybílí tahle návštěva její už tak vybrakovaný bankovní účet? Záleží na tom, jakou hroznou, doživotní chorobou se možná nakazila?

„Měla bych se podívat, na čem jsem. Co bych měla udělat."

Nechci to vědět, začne kvílet vnitřní Jess. *Nechci to vědět, nechci to vědět.*

„Aha, *teď* bys nejradši hrála mrtvého brouka."

Její notebook leží na stole, který zabírá většinu jídelního koutu toho dvoupokojového bytu. Otevře ho a dívá se na černou obrazovku. Nabíjecí kabel pohodlně odpočívá na podlaze. Kelsey nejspíš odpojila její notebook, aby nabila ten svůj, a pak ho zapomněla znovu zapojit. Díky, Kelsey. Jednička s hvězdičkou za spolubydlení.

„Nabít počítač, vyhledat, na čem jsem, pak zajet pro mobil a *potom* do nemocnice."

Jess připojí nabíječku. Bude trvat minutu nebo dvě, než se nabije natolik, aby se zapnul, tak si vezme z lednice pivo a na ex ho vypije. Pomůže jí, takže si otevře další.

Největší vymožeností bytu jsou posuvné skleněné dveře vedoucí na nádvoří. Bydlí v přízemí a je tam velký společný dvůr, na který mají společný přístup s obyvateli šesti nebo sedmi dalších přízemních bytů.

Dveře se otevřou s příjemným zašustěním a Jess vyjde do noci.

Krásná říjnová noc v Los Angeles. Do rozbřesku stále zbývá několik hodin. Dost chladno na bundu, ale příjemně i bez ní. Zatím nikde žádná halloweenská výzdoba, pouze příslib podzimní svěžesti ve vzduchu. Všude je ticho.

„Všechno bude v pořádku," řekne sama sobě. „Vsadím se, že se tohle děje v jednom kuse."

Nejpravděpodobnější vlastně je, že ten Maynard měl absťák a něco si šlehnul, aby se srovnal. To je všechno. Pořád strašné, ale ne *smrtící.* Jess nejspíš dostala jen nepatrnou dávku pika nebo něčeho podobného. Proto se možná cítí tak divně. Je velmi nepravděpodobné, že by měla nějakou nemoc přenášenou krví. A co, i kdyby

byl nakažený, na většinu těch nejhorších chorob už dneska existují léky… ne?

Čeho se tak bojíš, Jess?

Nemocí. Infekce. Žloutenky. A pořád je tu i AIDS, nezapomínej na AIDS –

Její notebook by už měl být připravený. Pak mobil. Pak nemocnice.

Jeden dlouhý, hluboký lok piva, vychutnat si tenhle poslední okamžik nevědomosti. Když se obrátí, aby zamířila dovnitř, uslyší podivný šramot.

Nádvoří je dlouhé a úzké. K sousedskému setkávání vybízí společný gril, piknikový stůl a dostatek prostoru. Plácek není úplně uzavřený; jako vnější perimetr slouží betonová zeď táhnoucí se paralelně s činžovním domem. Dvě kratší strany jsou otevřené, jedna vede k parkovišti komplexu a druhá ven do losangeleské divočiny.

Šramot přichází *z tamté* strany.

Nejen šramot, ale i jakési kňourání.

Stojí tam a naslouchá. Měla by jít dovnitř a věnovat se tomu, z čeho má strach – péči o sebe. Nenechat se rozptýlit tím snazším, nutkáním postarat se nejdřív o něco jiného. Ty zvuky jsou však příliš zvláštní na to, aby je dokázala ignorovat. Co když je to něčí domácí mazlíček?

Další zakňourání. Tohle znělo skoro… lidsky?

„Dobře. *Tak jo*," zasténá. Prozkoumá ten zvuk, *pak* se podívá na internet, *pak* dojede pro telefon, *pak*…

Zamíří směrem ke křoví. Ale ne příliš blízko. Čistě pro jistotu.

„Haló?" zavolá do listoví. „Je –"

Za pobouřeného skřehotání vyletí z listí pták. Jess si leknutím dřepne. „Co to sakra…?"

Takového ptáka nikdy dřív neviděla. Hlavu má velikou a hrbolatou. Peří jasně žluté a… modré? Vidí ho v bílé záři osvětlení dvora správně?

Pták jí obletí hlavu a vrhne se zpátky do křoví, jako by na něco útočil. V keři něco zašramotí.

Z listoví zazní další zakňourání. Slova. Prosebná. *„Přestaň! Nech mě být!“*

Rozhodně člověk.

„Haló?“ zopakuje Jess. „Potřebujete pomoc?“

Fňuknutí. Tentokrát potvrzující.

V křoví to zapraská a zpod něj rychle vyleze drobná postava.

„Proboha,“ vydechne Jess.

Je to malé děcko.

Dítě pronásledují dva žlutí ptáci s velkými hlavami, klovou do něj a skřehotají. Nemotorně je odhání a prosí, aby přestali.

Jess se vrhne vpřed a ohání se po ptácích dekou přehozenou přes ramena. Zavřeští na ni a Jess se na okamžik zdá, že v jejich klaunsky oranžových zobácích zahlédla cosi jako lidské zuby. Pak, díkybohu, zmizí v křoví.

Upře svou pozornost k dítěti, které tam stojí a neví, co má dělat. Asi chlapec. Malý. Nejspíš pět nebo šest let. S vlasy ostříhanými skoro po vojensku na ježka. Je v pyžamu a v ruce dřímá cosi, co vypadá jako stará kniha. Vypadá hrozně. Špinavý. Pohmožděný. Poškrábaný křovím a trny. Podlamují se mu kolena, ale zároveň se zdá být připravený dát se na útěk. A jeho oči – které mají poutavou, skoro ledově modrou barvu – jsou ostražité.

„Jsi v pořádku?“

Kluk trochu ucukne před její nataženou paží.

„No tak, to je dobrý. Neublížím ti. Jsi v pohodě. Všechno je v pohodě.“

Zaklínadlo dnešní noci.

Napjatá patová situace. Ukončí ji nejlepším způsobem, jaký zná.

„Dal by sis pizzu?“

• • •

Jess ví, že to není dobré. Z nutnosti dostat se do nemocnice jí buší srdce a žaludek má jako na vodě. Ale ten chlapec je tak malý a zjevně potřebuje pomoc; nemůže ho jen tak ignorovat.

Lituje, že nemají pevnou linku. Kéž by bylo dvacáté století.

Posadí ho ke stolu, kde už čeká nabitý notebook, a zatímco kluk hltá zbytek den staré pizzy z LaRocca's, utírá ho navlhčenou utěrkou na nádobí. Je tak zabraný do jídla, že mu to ani nevadí.

„No, já jsem Jess," řekne. „Jak se jmenuješ ty?"

Neodpoví. Zdá se být v naprostém šoku.

Ale z čeho?

„To je tvoje knížka?" zeptá se Jess. „Můžu si ji prohlédnout?"

Chlapec si přitiskne tu starou, tenkou knihu pevněji k hrudi.

„Jak chceš. To je jedno."

Uprostřed třetího kousku pizzy chlapec doširoka zívne. Hlava mu klesne ke stolu a málem narazí do talíře, než ji prudce zvedne.

„Páni," řekne Jess, když mu spěchá pomoct. „Dobře. Vezmu tě někam, kde budeš mít víc pohodlí. Neboj se, pizza na tebe počká."

Je tak vyčerpaný, že působí dojmem, jako by byl pod vlivem prášků na spaní. Jess může jen hádat, jak dlouho byl bez jídla, kolik energie spálil ve snaze uniknout tomu, před čím utíkal. Potem je cítit jen slabě. Na útěku byl den, nejvýš dva? Za pár minut už spí na gauči, přikrytý dekou od spolubydlící.

Teprve tehdy pustí svoji knihu. *Dětská zahrada pohádek.* Obrázky a barvy vypadají na šedesátá nebo sedmdesátá léta, samé zemité tóny a bachraté obličeje s pichlavýma očima. Ilustrátoři museli být tehdy naprosto vyšinutí.

Jess rychle přelétne pohledem obrázky z povědomých pohádek, které byly vyprávěny už milionkrát v jiných knihách. Princezna na hrášku. Další princezna ve věži. Naprosto děsivý, zlý vlk. Otřesně rasistické stereotypy pro několik „exotičtějších" příběhů.

Kromě tenké šmouhy něčeho nahnědlého na jednom okraji, což, jak vážně doufá, není krev, není na té knížce nic zajímavého. Aspoň si v ní chlapec bude moci listovat, až ho vezme s sebou do nemocnice. Buď to, nebo se Jess může pokusit ukrást spící spolubydlící mobil, aby zavolala na policii.

Rozhodne se nechat chlapce zatím odpočívat. Musí se držet svého plánu. Tahle nová postava ve scénáři nemění celkovou zápletku.

Dopije pivo, položí chlapcovu knížku na kuchyňskou linku a vezme si z lednice ještě jednu lahev. Zná své limity. Z téhle si jen párkrát srkne, aby udržela jakékoliv otravné myšlenky na uzdě.

Pak zamíří ke stolu, otevře notebook a pokusí se připravit na nejhorší.

Tak ji aspoň tahle noc už ničím dalším nepřekvapí.

5.

O pár minut později panika znovu škrábe na její ochranné zdi. Jess se zarazí s pivem vpůli cesty ke rtům, když si uvědomí, že se těch pár usrknutí změnilo v půlku lahve.

Vstane a vylije zbytek do dřezu.

Na monitoru notebooku má otevřená dvě okna s prohlížečem. V jednom jsou výsledky vyhledávání „Co dělat, když najdu pohřešované dítě“. Tyto informace jsou nahodilé. Rady, jak se ztraceným děckem mluvit, na jaká čísla zavolat – mnohá jsou regionální a nevztahují se na Los Angeles. Tedy nic, co by jí zásadně pomohlo.

Druhé okno obsahuje výsledky pro dotaz „Co dělat, když se píchnu o použitou jehlu“. Je z nich tak vynervovaná, že se je stěží přinutí přelétnout pohledem. I tak najde převážně to, co očekávala: vymačkat z ranky krev, nevysát ji a okamžitě se dostat do nemocnice nebo na kliniku – jisté viry jako HIV se nejúčinněji likvidují do dvaasedmdesáti hodin po infikování.

Když už je u dřezu, znovu si vydrbe prst. Pokusí se vymačkat z ranky víc, ale nic už se neobjeví. To znamená, že jediné, co ještě může udělat, je…

Jess přehodí ručník zpátky přes madlo lednice, zůstane stát a s otevřenými ústy naslouchá zvukům, které vydává chlapec spící na gauči.

Už začne přemýšlet, jak ho nejlépe probudit, když vtom uslyší něco jiného. Hlasy zvenčí. Vzrušené hlasy.

„*Co* zas?“ zasténá šeptem.

Poté, co chlapce přiměla, aby ji následoval do jejího bytu, nepřestal vrhat nervózní pohledy ke skleněným dveřím, tak zatáhla závěsy,

aby mu dopřála pocit bezpečí. Teď je proto poodhrne, zastíní si oči ze stran rukama a přistoupí blíž ke sklu.

Na dvoře jsou dva její sousedi – Carl bydlící o tři dveře dál a jeho přítelkyně/družka Amber. Oba se o něčem dohadují s nějakou třetí osobou. A ta hádka nabírá na obrátkách.

Účes té třetí osoby přiměje Jess vyklouznout ven a zjistit, o co se jedná. Ta osoba je ostříhaná na ježka stejně jako ten chlapec. Vágní souvislost, ale co když…?

Teprve když přijde blíž a uvidí, že je ten muž úplně nahý, uvědomí si, že by se do toho možná neměla plést.

Carl byl pro ostatní obyvatele komplexu vždy trochu záhadou. Měří skoro dva metry, nepočítaje několik dalších centimetrů hustých, kudrnatých vlasů. Postavou připomíná hráče amerického fotbalu – je svalnatý a štíhlý –, ale nikdy ho nikdo neviděl cvičit a hulí jako fabrika. Tvrdí o sobě, že je amatérský surfař, ale nebývá viděn ani v neoprenu, ani s prknem připevněným ke svému pick-upu Ford Maverick, na tom autě, které má na zadním okně dvě samolepky: tančícího medvěda, symbol skupiny Grateful Dead na jedné straně, a lebku z marvelovské série Punisher doplněné nápisem *Blue Lives Matter*. Vypadá jako kříženec zhulence a člena univerzitního bratrstva ve stylu Cronenbergova filmu *Moucha*. Navíc má slabý, nezařaditelný přízvuk, mlhavě německý nebo východoevropský, což Jess vede k úvaze, zda se ve skutečnosti nejmenuje Karl.

Je to jeden z nejzáhadnějších mužů, se kterými se kdy setkala – jinými slovy typický obyvatel L. A.

A proto Jess napadne, že ta hádka, ke které se schyluje, mohla být důsledkem nějaké nevydařené sexuální avantýry. Než se však stačí stáhnout, Carl ji uvidí přicházet a řekne:

„Wendy! Nechtěli jsme tě probudit!“ Vždycky jí říká *Wendy*. Už se ho přestala snažit opravovat. Přijít na to, odkud to jméno pochází, jí trvalo celou věčnost. Její byt má číslo 1D. Wen. Dee.

Amber stále ječí na toho nahého chlapa. Dokonce ho odstrkuje. Váží asi jako sáček chipsů, takže se ten chlápek ani nepohne. Zvedá ruce v chlácholivém gestu a mluví na ni tichým, ale odměřeným

tónem. Jess nerozumí tomu, co říká, ale zdá se, že se ji snaží upokojit. Jako by nestál kousek od ní s obnaženým penisem (naštěstí ochablým).

Carl pohlédne na Jess a vysvětlí jí: „Slyšel jsem divné zvuky, jako ptačí, víte? Tak jsem nakonec vyšel ven, taky abych si zakouřil, a našel jsem tohohle kovboje, jak se tady potlouká."

„Ten odpornej úchyl se tady plížil kolem křoví!" dodá Amber a dál se soustředí na toho nahého cizáka. „Zmiz odsud!"

„Prosím," řekne ten muž o něco hlasitěji, s náznakem frustrace. „Řekl jsem vám, že hledám –"

„My se o to postaráme, Wendy, zbavíme se ho jednou provždy," pokračuje Carl. „Už voláš poldům, zlato?"

Amber pozvedne mobil. „Stačí ťuknout na vytáčení!"

„Tak naposledy," řekne neznámý. „Nedělejte to, varuju vás!" Zní vystresovaně, ale pevně, jako by se snažil ukáznit zvlášť protivné dítě. Navzdory své nahotě vyzařuje z jeho postoje jistá strnulost, která je překvapivě zastrašující.

Voják? pomyslí si Jess. *Nebo snad kyborg z budoucnosti?*

Nepamatuje si však, že by terminátoři měli tetování. Tenhle chlapík jich má hned několik a také pořádně velký obvaz kolem pravého předloktí.

Amber pochopí mužovo varování jako výzvu k tomu, aby začala ňafat jako vzteklý teriér. Poskakuje před ním zepředu dozadu a vyjmenovává všechna místa, kam si ho neznámý může strčit.

Muž usoudí, že se s Carlem a Amber nedomluví, proto obrátí svou pozornost k Jess. „Paní, omlouvám se. Neviděla jste –" Udělá krok vpřed, ale Carl mu rychle obejme pažemi hrudník.

„Držím ho, Wendy!" hekne Carl v šarvátce. „Amber, zavolej kavalerii!"

Amber už ječí z plných plic. „Drž ho, zlato! Vyzvání to, zlato!"

Ostatní sousedi se dívají z oken nebo vycházejí na svá zápraží nebo balkony. Musí to pro ně být zvláštní pohled: jeden z jejich výstřednějších sousedů v nočním souboji se svalnatým nahým chlapem v ostrém světle na nádvoří.

Jess naopak couvá. Nechce s tím mít nic společného. Na jednu noc už toho zažila dost. Až příliš. *Proboha*, to je noc.

Naháč se Carlovým amatérským chvatem nenechá omezovat dlouho. Jedním rychlým pohybem Carla otočí a zkroutí mu jednu paži za záda. Carl vyjekne bolestí.

Rozhodně voják. Jess rychle couvá do bezpečí svého bytu.

Naháč, který teď drží Carla v dvojitém nelsonu, je obrácený tváří k Jess. Náhle vytřeští oči.

Jess se sevře žaludek…, ale on se nedívá na ni. Hledí jí přes rameno. Jess se obrátí a sleduje mužův pohled.

Chlapec je vzhůru, stojí za skleněnými dveřmi a sleduje ten humbuk.

Jess nemá ponětí, co se tam ve skutečnosti děje – odehrává se to vše tak rychle –, ale ví, že je to všechno propojené, tenhle nahý vetřelec a vyděšený, zoufalý kluk. Tak se otočí a zbytek vzdálenosti do svého bytu uběhne. Hrůza v chlapcově tváři jí je dostatečným potvrzením.

Když dorazí ke dveřím, neodolá a otočí se, aby se podívala, co se děje.

Amber se naháči pověsila na záda, buší do něho vší silou své šlachovité postavy a ječí: „Poldové už jedou! Tohle všechno uslyší, ty zmrde! Pomoc! Rychle sem!“

„Jo, zlato!“ zvolá triumfálně Carl.

„Co se to tam dole kurva děje?“ křikne další soused z prvního patra.

Naháč shodí Amber z ramenou a její kostrč se s bolestně znějícím žuchnutím potká s dlažbou.

Jess sleduje její pád, chce se ujistit, zda se nezranila příliš vážně, ale pak si uvědomí, že naháč teď zírá přímo *na ni.*

„Počkat!“ houkne muž. Zařve. „DOST –“

Přeruší ho Carl, který se na něho znovu vrhne a tentokrát ho srazí na zem.

Jess odsune skleněné dveře a vběhne dovnitř. Zámek za ní zacvakne a ona trhnutím zatáhne závěsy, aby nebylo vidět na dvůr.

Tohle se mi nelíbí, pomyslí si. *Ani za mák.*

Chlapci se to také nezamlouvá. Už zase fňuká tak, jako když na něho útočili ti ptáci. Je to fňukání něčeho velmi malého a zranitelného.

„Půjdeme sem, dobře?" Odvede kluka od dveří, do obývacího pokoje. Posadí ho na gauč.

Chlapec na ni hledí obrovskýma, vyděšenýma očima.

„To nic," řekne Jess. „Všechno je v pořádku, neboj se."

„O-on je ta-tady," vykoktá kluk ve vyděšeném úžasu. Ta tři slova jí přejedou po zádech ledovým prstem.

„Kdo je tady?"

Chlapec ztěžka polkne. Nikdy předtím neviděla nikoho polknout strach.

„Táta."

Teď už to polknutí chápe.

Kluk pevně zavře oči. Jess ucítí, jak se otřese.

Než stačí něco říct, upoutá její pozornost hluk venku. Carl a Amber dál křičí, vzájemně se přerušují zmatenými výkřiky. A nervou jen oni – naháč taky? Snad výkřiky bolesti a šoku? Co se to venku sakra děje?

Výkřiky přeruší další zvuk.

Zavytí.

Zvířecí zavytí pronikající do morku kostí.

Začne hluboko a pak stoupá, dokud nezní skoro jako ty příšerné skřeky pum, které viděla v přírodovědných filmech.

Jess se útroby promění v led. Otočí se kolem své osy, ale nevidí nic než ty zatažené závěsy.

Objevilo se snad venku nějaké zvíře? Podle toho zvuku nějaké obrovské monstrum?

Mučivé ticho.

Pak další protáhlé zavytí. Příliš blízko. Tak hlasité, jako by ten tvor byl s ní v místnosti.

Opět se ozve lidský křik. Zoufalý řev prchajících lidí, plný hrůzy a muk. A pod ním cosi vlhkého, trhaného na kusy.

Volají další sousedi. Vyšilují. Požadují odpovědi. Jeden křičí, že také volá policii.

Ty výkřiky doprovází něco, co zní jako šílené drásání zdi budovy – Jess si představí drápy škrábající omítku a cihly. Pak zazní řev z jednoho balkonu v prvním patře. Tříštění skla. Znovu drásání. Další jekot náhle uťatý s šokující konečností, když někdo dopadl na dlažbu dvora. Proboha. Sevře chlapečka v náručí a cítí, jak její stisk opětuje.

„Jess? Co se to tam děje?"

Jess div neraní mrtvice.

V chodbě vedoucí k ložnicím stojí Kelsey, oblečená v tílku a volných kostkovaných kalhotách. Vlasy má od spánku rozcuchané a oči za brýlemi se silnými obroučkami napuchlé. Okna jejího pokoje vedou do ulice, takže se nemohla podívat, co se na dvoře odehrává.

Jess se jí pokusí jít naproti, ale chlapeček ji přitáhne zpátky k sobě. „J-já nevím. Perou se tam. Nějakej chlap napadl Carla s Amber a…"

Kelsey se rozhlédne a uvidí to děcko na gauči. Zmateně zamrká. „To je dítě?" Zvenčí dolehne další výkřik plný muk následovaný zavytím, z něhož tuhne krev v žilách. Kelsey zbledne jako stěna. „To je nějaký *zvíře*?"

„Já fakt nevím, Kelsey." Jess to dokáže jen zašeptat. Hlas se jí vrátí, až když Kelsey odběhne zpátky do svého pokoje a vrátí se s něčím v ruce. „Páni, Kelsey, to je zbraň?"

Kelsey pozvedne pistoli, kterou zjevně přechovávala ve své ložnici. „Dal mi ji táta, když jsem se sem stěhovala."

„Ty jsi měla v našem bytě celou tu dobu zbraň?" zeptá se Jess hloupě, jako by to byl až dosud nejneuvěřitelnější obrat událostí.

„Umím s ní zacházet, *Jess.*" Podrážděně vyplivne její jméno. Nikdy spolu zvlášť dobře nevycházely ani za těch nejlepších okolností – v podstatě se jen zdvořile tolerují.

Náhle si všichni uvědomí, že se venku rozhostilo ticho.

„Je to pryč?" zeptá se Kelsey.

S pistolí před sebou zamíří k závěsu posuvných dveří.

„Nedělej to," varuje ji Jess. Náhle je mezi nimi a tou stvůrou jen ten zatažený závěs. Je to ta deka přes hlavu. Když neuvidí to, co je venku, to venku neuvidí je.

Kelsey se řídí Jessiným varováním asi pět vteřin, než natáhne ruku a trhnutím závěs odhrne. Pak zaječí a uskočí dozadu.

„Co to *je*?" vypraví ze sebe přidušeným šepotem.

To vytí připravilo Jess na to, že uvidí cosi podobného vlku nebo snad vyplašenou pumu. A to, co spatří za sklem, považuje nejprve za čtyřnohého tvora balancujícího na zadních, možná se dokonce opírajícího o dveře. Ale ať už je to cokoliv, je to příliš vzpřímené. Zjevně to stojí na zadních.

Veliké, mohutné zvíře, cosi jako medvěd nebo lidoop, ale s tenčími údy. Přes dva metry vysoké. Stojící na bolestně ohnutých zadních končetinách. Ramena se zvedají a klesají námahou. V šerosvitu dvora osvětleného reflektory se jeho kožich zdá být šedočerný, až na množství míst nasáklých a slepených krví, která se leskne jako dehet.

Jeho hlava je ve srovnání se zbytkem těla veliká a hranatá, s trčícíma, špičatýma a chlupatýma ušima ve tvaru trojúhelníku, které nejspíš přes sklo vnímají její zrychlený tep. Čenich má dlouhý a zvlněné pysky zpola zakrývají žluté tesáky potřísněné pěnou – čumák jako dělaný k tomu, aby se ti zaryl do vnitřností a roztrhal ti orgány, má drahá.

A ty oči…

Jeho oči přejedou po interiéru jejich bytu a pak spočinou na ní. *Konkrétně* na ní, uvědomí si náhle Jess. Až pak se soustředí na jeden další detail.

To zvíře něco třímá ve svých mohutných, až příliš obratných tlapách.

Kotník Carlovy levé nohy, stále spojený s lýtkem a zbytkem těla. Zvíře ho odtáhlo po dlažbě dvora k jejich oknu.

„Co to dělá?" vypraví ze sebe Kelsey.

Jess neodpoví, ale něco ji napadne.

Nechce se poranit tím, že proskočí oknem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Když domů přijde vlk.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.